

คู่รักงู จกตา

mostlycloudy เขียน
munaminus วาด

ไมตรงปากจกตา

ตัวอย่าง

ร่วมพูดคุย สอบถาม:

กับนิยายเอเวอร์รายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

'ไม่ตรงปก (ภาษาพูด, สแลง) เป็นคำที่นิยมใช้พูดถึงสิ่งของหรือคนที่รูปลักษณ์ไม่ตรงกับสิ่งที่คิดไว้ หรือผิดไปจากความคาดหมาย

จกตา (ภาษาพูด, สแลง) หมายถึงการหลอกตา หลอกหลวง

'ไม่ตรงปกจกตา' ผลงานเรื่องล่าสุดของคุณ mostlycloudy เล่มนี้จะมาบอกเล่าเรื่องราวของคนสองคนกับการพบเจอ การได้ทำความรู้จัก จนไปถึงการพัฒนาความสัมพันธ์นั้นดำเนินไปด้วยความ 'ไม่ตรงปก' อยู่เป็นระยะ เพราะฝ่ายหนึ่งเป็นมนุษย์ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวสูงลิบ จนบางครั้งภาพลักษณ์และตัวตนของเขาก็อาจจะดูผิดเพี้ยนไปจากปกติอยู่บ้าง โดยมีทั้งตั้งใจให้ไม่ตรงปกและไม่ได้ตั้งใจจะไม่ตรงปก

มองเผินๆ อาจจะดูเข้าข่ายเป็นการโกหกหลอกหลวง แต่หากคุณผู้อ่านได้ทำความรู้จักกับคนคนนี้อย่างลึกซึ้งแล้วจะเข้าใจได้ว่าทำไมเขาจึงจกตาผู้คนด้วย 'ปก' หลากหลายรูปแบบอยู่เสมอ

แต่จะจกตาหรือจกใจ (?) ได้บันทึกแรงใจขนาดไหน ต้องไปพบกับเขาในหนังสือเล่มนี้กันแล้วล่ะค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างจากจินตนาการของฟุซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

CHAPTER 0

"มีงสมัครงานที่ใหม่บ้างวะ"

"ยังลองยื่นไปได้ไม่เท่าไร"

กานต์รักตอบเพื่อนพลางถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ คนคนหนึ่งกว่าจะเรียนจบมัธยมปลาย สอบเข้ามหาวิทยาลัย ผ่าฟันการสอบอันเข้มงวดตั้งแต่ปีหนึ่งยันปีสี่ ทุกอนุกรมขนเต็มไปด้วยความตึงเครียดเมื่อถึงช่วงเวลาอ่านหนังสือ หามรุ่งหามค่ำ ทว่าชีวิตในช่วงมหาวิทยาลัยก็เต็มไปด้วยสีสัน แม้จะเหนื่อย แต่ก็สนุกเวลาได้อยู่กับเพื่อน กระทั่งสุดท้ายเรียนจบมาได้ รู้สึกเหมือนโล่งใจไปสักพักใหญ่ ตอนนี้นักกลับมาคิดเยอะอีกแล้ว

นี่เราต้องเป็นผู้ใหญ่แล้วใช่ไหม กานต์รักถามย้ำกับตัวเองในความคิด ในวินาทีที่เขารู้ว่าเพื่อนในกลุ่มส่วนใหญ่ตัดสินใจกลับไปทำงานที่บ้านเกิด อากาารูปในวงฟล้นก่อเกิดขึ้นในจิตใจผสมหลอมรวมเข้ากับหลากหลายความรู้สึก

ต้องเป็นผู้ใหญ่ หากต้องไปทำงานอยู่ในบริษัทที่ไม่มีเพื่อนอยู่เลย ต้องอยู่คนเดียวให้ได้ ต้องไม่ย่อแ่ง และต้องมีสติอยู่ตลอดเวลา...อืม ไม่รู้จะทำได้ทุกข้อหรือเปล่า กานต์รักจะพยายามแล้วกัน

"แล้วมีงละ ได้ที่ทำงานแล้วหรือยัง" กานต์รักเอ่ยปากถามเพื่อนที่กลุ่มเดียวกัน **อัญชัน**เป็นคนเรียนค่อนข้างดี มีความสามารถรอบด้าน จริงๆ เพื่อนเขาคนนี้ควรที่จะมีงานทำเป็นคนแรกๆ หลังเรียนจบเลยด้วยซ้ำ ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมตอนนี้ถึงได้ทำตัวว่างเหลือเกิน

"แหะ พอดีกูไม่ได้สมัครที่ไหนเลยอะ"

"..."

"อย่าเพิ่งมองกูด้วยสายตาหมั่นไส้แบบนั้น"

"อะไร ไม่ได้หมั่นไส้สักหน่อย แค่แปลกใจเฉยๆ"

"กูโดนทาบทามจากรุ่นพี่แล้ว ยังไม่ได้คุยกันอย่างเป็นทางการ แค่คุยกันเล่นๆ แต่มึงก็รู้ใช่ปะ"

"รู้อะไร"

"ไอ้เพื่อนพริ้มเปิดบริษัทกับเพื่อนมาสักพักใหญ่แล้ว เลยชวนกูไปทำด้วย พุดมาตั้งแต่กูเรียนอยู่ปสาม อยากให้ไปทำด้วยกัน กูเลยไม่ได้แบ่งใจไปที่ไหนเลย"

"แฟนชวนว้างั้น?"

"เออ"

"แล้วไง มึงอยากบอกอะไรกู เกิ่นมาขนาดนี้แล้ว" กานตรักกอดคอหรีตามองเพื่อน

อัญชันหัวเราะ เผยสีหน้ามีพิรุณมากขึ้นเรื่อยๆ

"เพื่อนอยากได้คนไปทำงานเพิ่มอะ"

"..."

"กูเลยเล็งมึง เห็นมึงยังไม่ได้ไปทำงานที่ไหน"

กานตรักครุ่นคิด อันที่จริงก็กำลังทำเป็นลืมๆ ไปบ้างแล้วนั่นแหละ จำได้ว่ากลุ่มรุ่นน้องคนสนิทของพริ้มตอนนี้จะมีผู้ชายคนนั้นด้วย

"คิดดีแล้วใช่ไหมที่มาชวนกู"

"ก็...เห็นมึงอยากทำงาน แล้วมึงเคยบอกกูด้วยว่าไม่ได้คิดอะไรกับไอ้พี่พุแล้ว จบคือจบ เลิกคือเลิก แล้วพี่พุมันมีแฟนใหม่ไปละ มึงก็มีแฟนใหม่จนเลิกไปอีกคน มูฟออนกันไปหมดแล้ว...ใช่ปะ"

"เออ กูมูฟออนแล้ว แต่พี่พุนี่ไม่รู้วายังไง แล้วอย่าพูดเหมือนกูเจ้าชู้ได้ไหม คุยกับใครแล้วไม่โอเคก็ต้องเดินหน้าต่อไปเรื่อยๆ"

"เข้าใจแล้วครับ ไอ้คนเสนห์แรง หัวกระไดไม่เคยแห้งตั้งแต่ปีหนึ่งยันปีสี่ ถ้าให้เน้นๆ นี่มึงคุยกับคนในมหาวิทยาลัยไปกี่คนแล้ววะ"

"ไม่ขนาดนั้นไหม"

"มันขนาดนั้นแหละ"

กานตรีกฟังแล้วถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ เขาไม่เคยคิดว่าตัวเอง
สนใจอะไรตามที่เพื่อนว่าเลย แค่มองได้ปิดกั้น ปล่อยให้ไปไปตามธรรมชาติ
ใครอยากเข้ามาคุยก็มา ถ้าหลายๆ อย่างไม่เข้ากันก็เลิกคุย แค่นั้น

ว่ากันตามท้องเรื่อง ในสายตาของเพื่อนๆ กานตรีกเป็นผู้ชายที่หน้าตา
หล่อน่ารักไม่หยอก ส่วนสูงตามมาตรฐาน กลุ่มผมหนานุ่ม มีกลิ่นหอมอ่อนๆ
ตลอดเวลา เนื้อตัวสะอาดสะอ้านเหมือนคนอาบน้ำวันละร้อยรอบ คุยเก่ง
ยิ้มหวาน เป็นกันเอง คุยงานอะไรก็ราบรื่นทุกครั้ง มีนิสัยดื้อเล็กๆ น้อยๆ ติดตัว
ทำให้มีเสน่ห์ น่าโอ้ ได้รับฉายาสมบัติของคณะตั้งแต่ปีหนึ่ง ครองแชมป์มาจนถึง
ปีสี่ มีคนเข้าหาเยอะจนมีคนหนึ่งใส่ไม้น้อย ซึ่งกานตรีกไม่ได้สนใจอะไรมากนัก
แต่ถ้าใครทำให้เดือดร้อนขึ้นมาเมื่อไรต้องมาเคลียร์กันสักตั้ง

"จ้ะเรื่องที่ภูวนไปทำงานอะ ไม่ต้องตอบกูตอนนี้ก็ได้ แต่คงให้เวลาคิดได้
สักอาทิตย์หรือสองอาทิตย์นะ เพราะเพื่อนมันก็รีบอยู่ ถ้ายังไม่ตกลงมันจะไปหา
คนใหม่"

"อ้อ จ้ะเดี๋ยวบอกภายในหนึ่งอาทิตย์ จะได้ไม่เสียเวลา"

อัญชันพยักหน้าเข้าใจก่อนเอื้อมมือไปหยิบเมนูอาหารมาดู ตอนนี้อยู่
ร้านอยู่ในร้านอาหารตามสั่งติดแอร์แถวมหาวิทยาลัย ด้านในมีคนนั่งอยู่ประปราย
เพราะเป็นช่วงบ่ายแก่ๆ ที่ทุกคนมักจะมึนงานต้องทำหรือไม่ก็ติดเรียน

ก่อนหน้านี้เขาเพิ่งทำเรื่องเรียนจบกับมหาวิทยาลัยไป ไหนจะไปคุยกับ
อาจารย์เกี่ยวกับงานของคณะ เห็นว่าต้องการเด็กจบใหม่ไปทำงานด้วย ซึ่ง
เงินเดือนที่ได้มันไม่มากเท่าไรทำให้กานตรีกลังเล จึงบอกกับอาจารย์ไปว่า
ขอคิดดูก่อน...กว่าจะคุยจบ กว่าจะได้มากินข้าวมื้อแรกก็ปาไปบ่ายแก่ขนาดนี้
แล้ว หิวจนคิดว่าสามารถกินข้าวได้ทั้งตัว

กานตรีกเลือกสั่งคะน้าหมูกรอบพิเศษไป ส่วนอัญชันเลือกผัดเปรี้ยวหวาน
หมู ตีที่แฉะซอสน้ำมันงาผัดไม่ติดมือมาด้วยจะได้ไม่ต้องนั่งทนหิว แม้ว่าแม่ครัว
ของร้านนี้จะไม่ได้ทำอาหารซ้ำเลยก็ตาม

เป็นเขาที่ใจร้อนเอง

เราสองคนคุยกันเรื่อยเรื่อย ส่วนใหญ่เป็นเรื่องของเพื่อนในรุ่น ทำงานที่ไหนบ้าง มีคนจะแต่งงานหลังจากนี้หกเดือน วางแผนมีครอบครัว เปิดบริษัทหรือไม่ก็รับช่วงทำงานต่อจากที่บ้าน พร้อมเติบโตกันสุดฤทธิ์

ฟังแล้วรู้สึกหดหู่เล็กน้อยเพราะกานตรู้สึกว่าตนเองไม่ได้โตขึ้นเลยสักนิด... แต่สังคมรอบตัวตอนนี้บังคับให้ต้องเติบโตใหญ่ หากไม่ทำอย่างนั้นเราอาจกลายเป็นคนที่ถูกทุกคนทิ้งเอาไว้ข้างหลัง

อัฏฐิยังคงอัปเดตความเป็นอยู่ของเพื่อนๆ ไม่หยุด ในขณะนั้นประตูหน้าร้านถูกเปิดออก ปรากฏร่างของชายหนุ่มจำนวนสองคนเดินเข้ามา

ชายคนแรกเป็นบุคคลที่ดูภูมิฐานมาก แต่งตัวดี เสื้อเชิ้ต กางเกงสแล็กสีรองเท้านิโบล หน้าตาหล่อเหลาเกลี้ยงเกลา สวมแว่นตากอบสีเหลี่ยม ผมถูกเซ็ตมาอย่างดี หน้าตาดูคุ้นเคย แนนอนว่ากานตรู้จัก เพราะเป็นรุ่นพี่ในคณะที่ค่อนข้างโด่งดังทั้งในมหาวิทยาลัยและในโลกโซเชียลเลย ก็เป็นดารานี้ละ

ซึ่งตรงกันข้ามกับชายคนที่สอง

เสื้อยืดตัวย้วยสีซีด กางเกงบอลล รองเท้าแตะแบบคีบ ผมเผ้าค่อนข้างรุงรัง หน้าตาดูง่วงนอนตลอดเวลา แล้วก็ไม่ได้โกนหนวด ดูไปดูมาคล้ายกับซอมบี้ไม่มีผิด และกานตรักไม่รู้จัก

สองคนนั้นนั่งที่โต๊ะฝั่งตรงข้าม ชายผมเผ้ารุงรังเอ่ย

"เติมที่ ภูเขา"

"จะเลี้ยงกูกี้ที่ทำไม่ไม่เลี้ยงโอมากาเสะ"

"ขี้เกียจเข้าห้าง มาทำธุระแถวนี้ก็กินแถวนี้ ที่นี้อร่อยด้วยอิมด้วย มึงอย่าเรื่องมากได้ไหมไอ้ซัน"

"กูยังไม่ได้อะไรเลยไหมไอ้แสง"

"ดักไว้ก่อน มึงมันไอ้คุณชาย"

เขาแอบฟังบทสนทนาดังกล่าวก่อนลอบมองอีกที สองคนนี้เป็นเพื่อนกันแน่เนะ? มางานเดียวกันเนใช้ไหม ทำไมแต่งตัวกันคนละธีมขนาดนี้

กานตรู้สึกสนใจเมื่ออาหารที่สั่งไปมาเสิร์ฟโดยลูกจ้างของร้าน เจ้าตัว

เห็นผ้าชีวรีผืนหนึ่งไว้ตรงกระเป๋ากางเกง ที่สังเกตเห็นเพราะปลายผ้านั้น
มาโดนแขน จากนั้นเขาก็ไม่ได้สนใจอะไรอีก

"ผมเห็นได้ครับ" ลูกจ้างคนนั้นบอกพร้อมกับหยิบผ้าชีวรีดังกล่าวมาเช็ดวน
บนโต๊ะของลูกค้าใหม่สองคนนั้น เช็ดไปเช็ดมาชายผมเผ้ารุงรังก็ยกมือขึ้นมา
คว้าแขนลูกจ้าง ดวงตามันจ้องเขม็งไปยังผ้าเช็ดโต๊ะ

"อะไรจะไฮ้แสง"

"นี่มัน..."

"..."

"เสื้อปี้ลิกที่กำลังตามหา!"

"..."

"ขอซื้อต่อได้ปะ"

สิ้นประโยคนั้นกานตริกกับอัญชันต่างพากันขมวดคิ้ว พวกเขาจะพอจะรู้จัก
เสื้อปี้ลิกอยู่บ้าง มันคือเสื้อที่ถูกผลิตขึ้นในอดีตและไม่ได้ผลิตแล้วในปัจจุบัน
ยิ่งเสื้อเหล่านั้นมีที่เก่ามากและมีสภาพดีมากเท่าไร ราคาจะยิ่งสูงมากเท่านั้น

"เจ้! พี่คนนี้ขอซื้อผ้าชีวรีต่อ ขายเป็น!" ลูกจ้างตะโกนถาม

แม่ครัวตอบ "ล้อจะซื้อไปทำไม!"

คนที่ซื้อแสงตะโกน "สองพัน จะขายไหม"

"เพื่ออะไรไฮ้หนุ่ม! คนอะไรซื้อผ้าชีวรีสองพัน บ้าหรือไง" ประโยคทำย
เจ็บเพิ่มพูนกับตัวเองแต่เสียงดังมาถึงตรงนี้

กานตริกพยักหน้าเห็นด้วยทุกประโยค ถึงเสื้อจะปี้ลิกยิ่งง่ แต่ถ้ามัน
ถูกเอาไปทำเป็นผ้าชีวรีแล้วก็ปล่อยมันไปเถอะ

ทว่าคนคนนั้นไม่ยอม "มันมีคุณค่ากับจิตใจผมมาก เจ้ให้ผมเถอะ" ถึงกับ
คุกเข่าขอร้อง

ทุกคนในร้านมองกันไปมาเลิ่กลั่ก รวมถึงเพื่อนที่มากับเจ้าตัวด้วย พี่ชีวัน
ลุกจากเก้าอี้เดินไปทางแม่ครัว ยืมห่อฟานเอาคนมองแพ้วทาง

"ขายให้เพื่อนผมเถอะครับ ก่อนที่มันจะทำอะไรที่ไม่คาดคิดไปมากกว่านี้"
ถึงกับขอร้องกันแล้ว

"ไปหาผ้าชีวรี่ใหม่มาแลกก็พอ เจ๊ขายไม่ได้หรอก"

"โอเคครับ ขอขอบคุณนะครับ...ไฉ่แสง เจ๊ขายอมให้แล้ว แต่หาผ้าชีวรี่ผืนใหม่มาแลก มึงลูกเออะ"

คนซื้อแสงนั่งนิ่งก่อนเงยหน้ามองเพื่อน "กูตะครวกิน"

"..."

"ช่วยหน่อย"

กานต์ขมวดคิ้ว เขาว่าเขาเลิกสนใจสถานการณ์แปลกประหลาดตรงหน้านี้ดีกว่า เดี่ยวจะไม่ได้กินข้าวกันพอดี

"พี่ชีวันเขาพาใครมาวะนะ" อัญชันเพิ่มพ้ำ

กานต์เอียงคอ "มึงรู้จัก?"

"พี่แกชีวันไง รุ่นพี่คณะเรา ที่เขาเป็นนักแสดง อันนี้ใส่ว่านเพราะอยากปลอมตัวใส่ปะ อยากบอกว่าไม่สามารถปิดบังความหล่อได้เลย กูมองออกหมดแล้ว"

กานต์ฟังแล้วถอนหายใจออกมาเอือกใหญ่ "กูรู้จักพี่ชีวันอยู่แล้ว กูหมายถึงอีกคน มึงรู้จักไหม" กานต์รักษาม

"ไม่วะ ใครวะ แต่ดูเหมือนเขาแปลกๆ ปะ คนปกติจะซื้อผ้าชีวรี่แม่ค้าทำไมตั้งสองพัน"

"..."

"คงเป็นเพื่อนคณะอื่นของพี่ชีวันมั้ง" อัญชันหัวเราะในลำคอ

กานต์ลอบมองไปทางคนในบทสนทนาอีกครั้ง ตอนนี้อีกฝ่ายกลับมาั่งที่เดิมแล้ว แน่نونว่าหัวเราะอย่างอารมณ์ดีเพราะได้ผ้าชีวรี่มาครอบครองสมใจอยาก

กานต์หันกลับมาสนใจจานข้าวของตนเอง ไม่ได้รู้สึกว่าคุณคนนั้นแปลกอะไร คนเรามีหลายสเปกตรัมอยู่แล้ว การที่เราไม่เคยเจอคนแบบนั้นมันไม่ได้หมายความว่าคนคนนั้นไม่มีอยู่จริงหรือคนคนนั้นแปลกแยก เขาเข้าใจ

มหาวิทยาลัยของเราคนเยอะมาก คณะเราก็คนไม่น้อย แต่รุ่นเดียวกันยังจำไม่หมดเลยมั้ง

ดังนั้นสถานการณ์นี้คงเป็น...แค่ได้เจออะไรที่ไม่คาดคิด และไม่นาน กานต์รั้งจะหลงลืมมันไป

CHAPTER 1

สรุปแล้วเขาเลือกทำงานกับอัญชัน

หลังจากเพื่อนชวนไปทำงานที่บริษัทของรุ่นพี่ด้วยกัน วันถัดมาเขาก็ได้รับรายละเอียดเกี่ยวกับขอบเขตของงาน สวัสดิการ เงินเดือน และแน่นอนว่า กานต์รักเข้าไปค้นหาข้อมูลของบริษัทเพิ่มเติมด้วย

พวกเราเรียนจบคณะนิเทศศาสตร์ คนที่เรียนจบคณะนี้ส่วนใหญ่มักทำงานในวงการบันเทิงทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลัง อย่างบริษัทที่เพื่อนทำกับเพื่อนนั้น เป็นการทำงานเบื้องหลัง รับงานหลากหลายรูปแบบ ตั้งแต่รับปรึกษา จัดเตรียมงาน จัดเตรียมสถานที่ ไปจนถึงรับงานกำกับ รับงานแสดงยังมี ดูเหมือนเป็นบริษัทรับทำงานจิปาตะรูปแบบใหม่ที่อาจจะไม่ค่อยมีใครคิดอยากจะทำเพราะต้องใช้คอนเนกชันสูง

อืม ไม่ห่วงเรื่องนั้นหรอก คอนเนกชันนี่มีอยู่แล้ว คนเรียนคณะนี้คุ้ยเก่งกันทั้งนั้น คุ้ยไม่หยุด ไปเรื่อยไปเรื่อย หาเรื่องมาคุ้ยได้อยู่ตลอด ไม่มีเดดแอร์ ไม่ตายไม้ค้ำ

ขอบเขตงานที่กานต์รักต้องทำนั้นไม่มีอะไรมาก หลักๆ เป็นติดต่อเตรียมงาน แล้วก็มีการประสานงาน เหมือนเป็นผู้ช่วยไปก่อน หากลงตัวกับงานไหนค่อยประจำอยู่ฝ่ายนั้น...อัญชันบอกว่าด้วยฐานเงินเดือนที่สูงขนาดนี้ บวกกับเป็นบริษัทที่รับทำแทบจะทุกอย่างในวงการ เราอาจจะได้งานเยอะกว่าขอบเขตที่ว่า คนคนหนึ่งอาจได้ทำหลายหน้าที่เลยก็ได้

กานตรีกฟังแล้วหัวเราะออกมาเล็กน้อย ใ้ว่าตอนเรียนจะได้ทำอย่างเดียว เสียหน่อย พอจะเข้าใจนั่นแหละ แต่จริงๆ แล้วถ้าได้ทำงานในบริษัทเขาคิดว่า ควรสีหน้าที่ให้ชัดเจน ซึ่งที่นี้ให้สีนั้นกับกานตรีกไม่ได้...

ทว่าความอยากลองทำมันมีมากกว่า เขาอาจได้รับประสบการณ์แปลกใหม่ที่คาดไม่ถึง ถ้าทำแล้วไม่เวิร์กค่อยลาออก

เรื่องมันง่าย ๆ แค่นี้

ถ้าถามว่าทำไมเขาถึงไม่ไปเป็นดาราให้รู้แล้วรู้รอด อืม งานแสดงมันดีอยู่หรอก แต่เขาก็ขึ้นชอบนานเบื่องหลังไม่น้อย เรียนจบใหม่ไฟแรงจึงอยากทำควบคู่กันไป ต่อไปถ้าทำไมไหวค่อยขยับตัวมาทำอย่างเดียว ซึ่งตอนนี้เอนเอียงไปทางงานเบื่องหลังมากกว่า

แต่อะไรๆ ย่อมไม่แน่นอนอน

เอาไว้ให้ตัวของการกานตรีกในอนาคตเป็นคนตัดสินใจแล้วกัน

เขาต้องเริ่มงานเดือนหน้า จึงเหลือเวลาอีกประมาณสองอาทิตย์สำหรับการหาที่พักใหม่ เขาเลือกเช่าคอนโดฯ ที่ไม่ห่างจากบริษัทมากนัก เอาที่เดินทางสะดวก ไม่ต้องคิดเยอะ

ทำสัญญากับเจ้าของ ย้ายเข้าในช่วงอาทิตย์ก่อนทำงาน ใช้เวลาสองสามวันในการจัดห้องก็เสร็จเรียบร้อย

"ไปหาอะไรกินดีกว่า"

เวลานี้พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว เข้าสู่ชีวิตช่วงกลางคืนของคนในเมืองกรุง ไม่ว่าจะมาอยู่ที่ไหนทานเท่าไรกานตรีกยังคงรู้สึกว่ที่นี้ให้บรรยากาศสบายๆ อยู่ดี น่าจะเป็นเพราะผู้คนต่างใช้ชีวิตของตนเองไม่ได้สนใจใครสักเท่าไร ต่างคนต่างอยู่ เด็กต่างจังหวัดอย่างกานตรีกเองจึงถูกหล่อหลอมให้ใช้ชีวิตอย่างนั้นไป เขาเองก็ไม่ได้สนใจคนอื่นเช่นกัน

ใกล้ๆ กับคอนโดฯ มีร้านสะดวกซื้อยี่สิบสี่ชั่วโมงและมีร้านอาหารค่อนข้างเยอะ เขาเลือกสั่งก๋วยเตี๋ยวใส่ถั่วงอกกลับห้องแทนที่จะกินที่นี้ ก่อนเดินเข้าร้านสะดวกซื้อเพื่อซื้อของใช้จำเป็น

เขายื่นเลือกของสักพัก เสียงแข็งแช่ของผู้คนจากด้านนอกพลันเล็ดลอด

เข้ามาไม่ถึงหนึ่งนาทีก็นำไป กานตริกจึงไม่ได้ใส่ใจ หยิบของใส่ตะกร้าก่อนนำไปชำระเงินที่แคชเชียร์ กระทั่งถือถุงออกมาพบใครบางคนกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ด้านหน้า

ดูท่าทางไม่มีข้าวกิน น่าสงสารมาก ผมเผ้ารุงรัง เสื้อยืดขาดร้วย รองเท้าก็ไม่ใช่ แถมเนื้อตัวยังมอมแมมรารวกับคลุกฝุ่นคลุกดินมาแล้วสามตลบ กานตริกถอนหายใจ เขาเดินไปส่งถ้วยเดียวเพิ่มอีกที่ ขอให้ทางร้านใส่ถ้วยกระดาษให้ ขณะนั้นเองก็ได้ยินคนแถวนั้นพูด

"เมื่อไหร่ใหม่ มีคนล้มกลิ้งตรงหน้ามาร์ต ท่าทางดูไม่ดีเลย ใครเข้าไปถามก็ยกมือห้ามไม่ให้พูด"

"คนบ้าแน่เลย น่ากลัวนะ"

"จริงเธอ ไม่กล้าเดินผ่านเลยอะ"

"ต้องโทรเรียกตำรวจไหม"

"ไม่ต้องหรอกมั้ง เดียวก็คงไปที่อื่นเอง"

กานตริกฟังแล้วรู้สึกสะท่อนใจ เมื่อจ่ายเงินค่าอาหารแล้วเขาจึงเดินถือถ้วยถ้วยเดียวส่วนของตนเองและถ้วยกระดาษเดินตรงไปทางคนคนนั้น อีกฝ่ายนั่งเหม่อลวากับกำลังคิดอะไรสักอย่างอยู่ในหัว ซึ่งถามว่าน่ากลัวไหม

ตอบได้เลยว่านิดหน่อย...

"ผมซื้อถ้วยเดียวมาให้ สู้ต่อไปนะครับ ชีวิตเรายังมีหวังเสมอ" เขากำหมัดให้กำลังใจ ทว่าสิ่งที่ได้รับกลับมาก็คือการยกมือเป็นเชิงบอกว่าห้ามเสียงดัง กานตริกแหม่ปาก หดหูดในทันใด

เขาก็มลมองด้านล่าง เห็นว่าคนคนนี้ได้ใส่รองเท้าจึงเดินเข้าไปซื้อในร้านสะดวกซื้อมาวางไว้ให้ข้างๆ โดยไม่พูดอะไรตามที่อีกฝ่ายต้องการ

คงช่วยได้เท่านี้

อย่างน้อยใส่รองเท้าหน่อยน่าจะดี เดินเท้าเปล่าไม่ไหวหรอก หากไปเหยียบโดนเศษหินเศษแก้วจนเลือดไหลต้องแย่แน่

และหลังจากวันนั้นกานตริกก็ไม่ได้เจอชายมอมแมมคนนั้นที่หน้าร้านสะดวกซื้ออีกเลย ว่าจะเอาเสื้อผ้าชุดใหม่ไปให้สักหน่อย...

"ยินดีต้อนรับน้องกานต์รักมาเป็นครอบครัวเดียวกัน! เย้!" พี่นทรีปรบมือต้อนรับเขาเป็นอย่างดี แต่เขาแอบคิดว่าขมวดตรงคำพูดที่ว่า 'ครอบครัวเดียวกัน' นิดหน่อย ใครๆ ต่างก็รู้ว่าประโยคนั้นมันหมายความว่าอย่างไร

ครอบครัวปรองดองในที่ทำงานไม่มีจริง มีแต่จะใช้คนในครอบครัวที่วานันทำงานหนักยิ่งๆ ขึ้นไป!!!

"พี่ล้อเล่นนะครับ แต่ก็อยู่กันแบบพี่น้อง คนที่ส่วนใหญ่รู้จักกันมาก่อนทั้งนั้น ปีนี้พี่มีแผนขยายบริษัทด้วย เพราะงานของเราเริ่มเยอะขึ้นทุกวัน ไหนจะมีโปรเจกต์ใหญ่กันอีก ยังไงแล้วพี่หวังกับบริษัทนี้เอาไว้มั่ง อยากให้มันเติบโตขึ้นไปเรื่อยๆ ครับ"

"ครับ"

"เดี๋ยวพี่ให้อัษฎันเป็นคนพาทัวร์แต่ละแผนกแล้วกันนะ อันนี้กานต์รู้จักรายการที่พวกพี่ทำลงโซเชียลแล้วใช่ไหม"

"ครับ กานต์ดูตอนกินข้าวตลอด สนุกมากครับ"

"ถ้ากานต์อยากออกกล้องบอกพี่ได้เลยนะ อย่าให้หน้าตาหล่นารักขนาดนี้มาจมอยู่กับเบื้องหลังเลย เดี่ยวไอ้พวกที่แอบชอบสมบัติคณะเรา มันจะมาสาปแช่งพี่" คนฟังหัวเราะเล็กน้อย ก็ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก พี่นทรีเวอร์เก็นไป

"ขอลองทำก่อนนะครับ ถ้ากานต์ชอบงานไหนจะบอก"

"โอเคครับ งั้นรออยู่ก่อนนะ เดี่ยวพี่ไปเรียกอัษฎันมาให้"

"ขอบคุณครับ"

พี่นทรีเดินออกไปจากห้องประชุมขนาดเล็กแล้ว เมื่อความเงิบรอยตัวเขาจึงนั่งอยู่คนเดียวพร้อมกับความตื่นเต้นเล็กน้อย

ทันใดนั้นเองโทรศัพท์มือถือที่วางบนโต๊ะพลันสั่น เขาหยิบมันขึ้นมาดูพบว่า เป็นข้อความจากแอปพลิเคชันหาคู่ที่ตนสมัครเอาไว้เมื่อนานมาแล้ว

เมื่อก่อนตอนสมัยเรียนอยู่ปีสองปีสามไม่ว่าเพื่อนคนไหนก็สมัครสิ่งนี้เอาไว้ทั้งนั้น เขาสมัครและลงรูปจริงไปจึงมีคนแมตช์มาไม่น้อย แต่ด้วยความที่กานต์รักเป็นบุคคลที่มีคนในชีวิตจริงเข้าหาค่อนข้างเยอะมากอยู่แล้ว เขา

เลยไม่ค่อยได้สนใจคนในนี้ หลังๆ จึงเปลี่ยนจากรูปตัวจริงมาเป็นรูปวิวที่ตนถ่ายไว้ โดยลงรายละเอียดแค่ความชอบส่วนตัวและทัศนคติต่างๆ

จากนั้นก็ไม่มีใครแอดมาอีก นี่เป็นครั้งแรกเลยที่มีการแจ้งเตือนหลังจากเปลี่ยนรูป

ใครกันนะ

ความสงสัยนั้นทำให้กานต์รู้สึกสนใจขึ้นมาเล็กน้อย เขาคดเข้าไปดูพบว่าคนที่แอดมานั้นลงแค่รูปวิวเช่นกัน ความชอบของเราดูคล้ายๆ กันอย่างไม่น่าเชื่อ

"แน่ะ"

เสียงของอัญชันทำกานต์รู้สึกสะดุ้ง เขารีบกดปิดหน้าจอ หันหน้าไปมองเพื่อนที่กำลังทำหน้าทำตาล้อเลียน

"แน่ะอะไร"

"ระดับกานต์รักต้องเล่นแอฟฯ หาคู่เลยเหรือ หาเอาในออฟฟิศก็ได้ไหม คนเยอะแยะ"

คนฟังเผยสีหน้าเหยเก "เคยบอกไปแล้วนะว่าจะไม่เอาคนในคณะมาเป็นแฟนแล้ว เวลาเลิกกันมันสร้างผลเสียมากกว่าผลดี"

"จำ แต่กว่าจะเจ็ดหลาบก็คบคนในคณะหลายคนอยู่นะ"

"จบกันไปหมดแล้ว ถึงจะจบดีหรือไม่ดี ส่วนตัวทำงานด้วยได้หมด อยู่ทีอีกฝ่ายนั้นแหละจะจัดการตัวเองได้ดีแค่ไหน"

"เออ มึงน่ารักตรงนี้แหละ"

"...หยุดชมว่ากูน่ารัก ไม่งั้นต่อเลย"

"ทำไมอาเพื่อน"

"ชมว่าหล่อก็ว่าไปอย่าง"

"แต่คนส่วนใหญ่ลงความเห็นว่ามีน่ารักนะ"

กานต์รักถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ประเด็นมันอยู่ที่ว่าไม่อยากจะให้เพื่อนสนิทชมว่าน่ารักต่างหาก มันแอบขุ่นลูกนิดหน่อย เขาแยกเขี้ยว อัญชันยกมือขึ้นเป็นนัยว่ายอมแพ้

"มา เตี่ยวฤพาเดิน แล้วก็จะพาไปที่โต๊ะมั่งด้วย"

"อ้อ"

เขาเดินตามเพื่อนเข้าไปในโซนที่ทุกคนใช้นั่งทำงานกัน บริษัทที่เพื่อนหุ้นกับเพื่อนตั้งอยู่ที่ตึกแห่งหนึ่งในซอยใกล้กับรถไฟฟ้า เขาไม่แน่ใจว่าต้องมีรายได้เท่าไร ถึงจะเช่าที่นี้ได้ อัญชันแล้วว่าตึกนี้เป็นของเพื่อนเพื่อนอีกที จึงได้เช่าในราคาที่ถูกกว่าตลาดหน่อย

ตึกนี้มีทั้งหมดห้าชั้น ชั้นล่างเอาไว้สำหรับติดต่องานภายนอก ชั้นที่สองเป็นโซนออฟฟิศซึ่งคนส่วนใหญ่จะอยู่กันที่นี่ ชั้นที่สามและชั้นที่สี่เป็นโซนสตูดิโอ เอาไว้ถ่ายทำรายการต่างๆ ส่วนชั้นที่ห้าเป็นโซนพักผ่อน มีเครื่องออกกำลังกายอยู่สองสามอย่างตั้งอยู่ตรงมุม ส่วนอีกมุมมีทีวีจอใหญ่ เก้าอี้บวม และโต๊ะเอาไว้วางของต่างๆ ห่างออกไปมีระเบียง เผยให้เห็นวิวเมืองในมุมสูงเล็กน้อย

"ถ้าช่วงเย็นไม่ออกไปข้างนอกก็เมากันที่นี่แหละ"

"เมาที่นี่ก็ไม่ต้องไปไหนแล้ว แคร่ขอให้สร้างก็กลับมาทำงานต่อเลย ครบวงจรกันไปไหม" กานต์มองไปรอบๆ พร้อมกับมีความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในหัว ที่นั่นคงไม่ต่างอะไรกับคณะของเราหรอก กิน นอน ทำงานหามรุ่งหามค่ำกันไป

"ถึงงานจะหนักแต่เงินเดือนดีนะ ฟรีสไตล์ได้ ขอแค้นเสริมตรงตามเวลาพอ จะเวิร์กฟรอมโฮมก็ได้ไม่มีใครว่า แต่ส่วนใหญ่เบื่องานกัน เลยมาเจอคนที่นี่ดีกว่า"

"แสดงว่ามีคนเวิร์กฟรอมโฮมสินะ"

"อืม มี ภูเคยเจอหมดแล้วยกเว้นหนึ่งคน"

กานต์รักเลิคว "ใครวะ"

"เพื่อนไอ้พีนั่น เห็นว่าเรียนมาด้วยกัน แต่เป็นคนติสต์แตกกระจาย บทจะเอ็กซ์โทรเวิร์ดก็เอ็กซ์โทรเวิร์ด บทจะอินโทรเวิร์ดก็ไม่มีใครปรามพี่แกได้สักคน ไอ้พีนั่นมันมาบ่นๆ ว่าอยากพาเพื่อนออกจากห้องไปเที่ยวข้างนอกบ้าง แต่ทำไม่ได้"

"เรียนมาด้วยกัน คณะเราหรอ"

"เออ แปลกจิบหาย ขนาดกูยังไม่เคยเจอเลย กูว่ากูรู้จักกันไปทั่วแล้วนะ"

พี่แกเม่งชนะเลิศเลยอะ"

"ถ้ามึงไม่รู้จัก กูก็คงไม่รู้จักแหละ"

"เออ แต่ไม่รู้จักพี่เขาคนเดียวคงไม่เป็นไรหรอก...นี่โตะมึงนะ อยู่ข้างโตะกูพอดี จะได้ไม่เหงา"

"ดีเลย ขอขอบคุณมึงมาก"

โตะทำงานของกานต์รักอยู่ที่โซนออฟฟิศชั้นสอง อัฒจันทร์กระซิบให้ฟังว่า โตะของไอ้พี่พู่อยู่อีกด้าน ห่างกับเราคนละโยชน์ ไม่เกี่ยวข้องกันแน่นอน วันนี้พี่มันไม่อยู่ ออกไปทำธุระข้างนอกกับพี่อีกคนซึ่งเป็นแฟนที่ระหองระแหงกันมา สักพัก นี่เป็นหลักชัยเป็นทะเลาะ

"นี่พี่สาวกับพี่ณิชา อยู่ทีมเดียวกับเรา หัวหน้าไม่เคยเข้าออฟฟิศ ทำงานอยู่บ้าน...พี่คนนั้นที่กูบอกมึงนั่นแหละ" ประโยคท้ายเพื่อนเขาบอกเสียงเบา

กานต์สวัสดิ์พี่สาวกับพี่ณิชา สองคนนี่คือน้าๆคันทากันอยู่บ้าง คิดว่าน่าจะเคยเจอที่คณะ

"น้องกานต์น่ารักเหมือนเดิมเลย มีแฟนยังคะ" พี่ณิชามาแรงตั้งแต่คำถามแรก

กานต์รักหัวเราะก่อนตอบ "ไม่มีครับ ช่วงนี้กานต์อยากโฟกัสกับการทำงานมากกว่า"

"ทำเป็นพูดดี มันเพ็งเล็กกับแฟนเมื่อสองเดือนก่อนพี่ ซึมเป็นหมา เพิ่งกลับมาเหมือนเดิมเมื่อสองสามอาทิตย์ก่อนนี่เอง"

"โถ ไม่เป็นไรนะคะน้องกานต์ หาแฟนใหม่ตอนทำงานก็ได้ เรามันเลิศขนาดนี้ หาได้อยู่แล้ว" พี่ณิชาเอ่ยปลอบใจ

"ถ้าหาแฟนในวัยทำงานมันง่ายขนาดนั้น ป่านนี้คงมีแฟนกันไปหมดแล้วไหม บอกเลยว่าแห้งยิ่งกว่าช่วงมหาวิทยาลัย" พี่ริสาถอนหายใจออกมา เอือกใหญ่ ทำสีหน้าเหมือนจะร้องไห้

"อย่าเศร้านะครับพี่ๆ สวายน่ารักกันขนาดนี้เดี๋ยวก็มีเข้ามาแน่นอน" อัฒจันทร์นิวโป่ง พี่สาวทั้งสองคนในทีมอิมจิน กานต์ก็ชวนิวโป่งสมทบ ก่อนนั่งลงที่โตะของตน

"เดี๋ยววุฒากำลังเข้ากลุ่มออฟฟิศกับกลุ่มทำงานของเราละ"

"โอเค"

กลุ่มที่กานตรักได้เข้าไปอยู่ตอนนี้มีทั้งหมดสามกลุ่มด้วยกัน กลุ่มแรกคือกลุ่มรวมคนในออฟฟิศนี้ทั้งหมด กลุ่มที่สองเป็นกลุ่มที่มิมพวกเราทั้งหมดหกคน ส่วนกลุ่มที่สามเป็นกลุ่มที่มิมของพวกเราเช่นกัน แต่ไม่มีหัวหน้าทีมกับคนในทีมอีกคนเลย

"อันที่มีหัวหน้าเอาไว้คุยงาน ส่วนอันนี้พี่รึสาบอกว่าไม่มีหัวหน้ากับลูกสมุนคนสนิทของพี่เขา เราจะเอาไว้คุยเล่นกัน"

"เข้าใจแล้ว"

เนื่องจากกานตรักเพิ่งเข้ามาทำงานวันแรกจึงยังไม่ได้ถูกมอบหมายงานที่หนักเกินไปนัก พี่รึสาให้เขานั่งศึกษาคลิปวิดีโอที่พวกพี่ๆ ตัดออกมาว่าเป็นแบบไหน ต้องใส่เพลงอย่างไร ต้องใส่เอฟเฟ็กต์ยังไงบ้าง ถึงจะดูเป็นลายเซ็นของรายการนั้นๆ

เขานั่งดูไปได้สักพักก็เริ่มมองไปทางพี่ในทีมอีกสองคน เมื่อเห็นว่าไม่มีใครสนใจกานตรักแล้วจึงเอนตัวไปคุยกับอัญชน

"ไหนมึงบอกว่าขอบเขตงานของมึงติดต่อกับประสานงานไง อันนี้ดูท่าทางจะไม่มีประสานงานเลยนะ"

เพื่อนรักเอนตัวมาตอบ "ไอ้พี่เนนบอกว่ามี แต่ถ้าจะให้ทำเดี๋ยวมาบอกไม่ได้พิกซ์ อ้อ แล้วก็จะมีงานอื่นด้วยนะ เล็กๆ น้อยๆ หอมปากหอมคอ"

"เงินเดือนคุณสองได้หรือยังถ้าจะให้ทำจิปาถขนาดนี้"

"แค่นี้ก็เยอะกว่าเด็กจบใหม่ทั่วไปแล้วนะ"

"มึงไม่ต้องเข้าข้างแพนมึงขนาดนี้ก็ได้มั้ง"

"ไม่ได้เข้าข้าง จ้ะมึงลองทำดูก่อนสักสองสามเดือน ถ้าไม่ถูกใจค่อยไปหาที่อื่น ยังไงมึงก็คิดแบบนี้อยู่แล้ว"

กานตรักเสียบไปหลายวินาทีก่อนตอบในลำคอว่า "อ้อ"

เพราะว่าเขาคิดอย่างนั้นจริงๆ นั่นแหละ

เขาทำความเข้าใจกับคนในออฟฟิศหมดแล้ว ส่วนใหญ่จบมาจากที่เดียวกัน มีบางคนเท่านั้นที่จบจากที่อื่น แต่เขาก็คุยกันได้ว่าปรีดีไม่ได้ติดขัดอะไร ออกจะคุยเล่นกันได้เหมือนสนิทกันมานานเลยทีเดียว

กานต์รักทำงานได้ครบอาทิตย์แล้ว เขาพบว่าการทำงานที่นี้ดูจะเป็นระเบียบดี ทุกคนมีเดดไลน์เป็นของตัวเองและต้องทำให้เสร็จตามกำหนด จะทำที่ไหนเมื่อไรก็ได้ไม่มีใครว่า เขาชอบแบบนี้มากกว่าการมาบังคับให้่งทำงานที่โต๊ะทั้งวัน แบบนั้นคงเบื่อแย่

เขาเจอกับพี่ฟูแล้ว เรายืมให้กันเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นซึ่งมันทำให้กานต์รักค่อนข้างแปลกใจเล็กน้อย เพราะพี่ฟูออกจะเป็นคนขี้ไวยวาย ตื้อแก่ง เป็นที่หนึ่ง และเป็นคนที่หัวเด็ดตีนขาดก็ไม่ยอมตอนเขาบอกเลิกด้วย เรายืมกันอยู่หลายเดือนกระทั่งพี่ฟูมีคนคุยใหม่ ตอนนั้นกานต์รักก็รู้แล้วว่าที่จริงแล้วที่พี่ฟูยืมเขานั่นไม่ใช่เพราะยังรักเต็มหัวใจ พี่ฟูแค่กลัวว่าตัวเองจะไม่มีใคร และอยากจะทำอะไรๆ ตัดความสัมพันธ์ที่ละนิดไม่ให้กะทันหันเกินไป จะได้จากกันไปโดยที่ตนเองไม่ได้รู้สึกอะไรอีก

ส่วนกานต์รักต้องแบกรับความรู้สึกนั้นเพราะเขาไม่เคยรู้ว่าจุดประสงค์ของพี่ฟูคืออะไร สิ่งที่เขารู้มีแค่ว่าพี่ฟูอยากจะรักษาความสัมพันธ์ของเขาไว้ไม่ให้มันพังไปมากกว่านั้น ตอนเลิกกันจริงๆ เขาเลยโกรธพี่ฟูมาก แต่สุดท้ายแล้วเขาก็ปล่อยความรู้สึกนั้นไป มีแค่พี่ฟูละมั้งที่อาจจะยังรู้สึกผิดหรือไม่ก็รู้สึกโกรธที่โดนเขาบอกเลิกปนอยู่ด้วย ในตอนนั้นจึงกลับมาแค้น

แฟนใหม่ของพี่ฟูชื่อ**พีวดี** พี่สาเล่าว่าพีวดีเป็นเพื่อนร่วมงานที่จบจากมหาวิทยาลัยอื่น ไม่ได้เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่แรก เลยไม่รู้ว่ามีอีกคนนิสัยใจคอจริงๆ แล้วเป็นอย่างไร แต่เท่าที่คุยกับพีวดีทำงานดีมาก มีภาวะผู้นำสูง และคุยงานเก่งด้วย ทุกคนจึงค่อนข้างเกรงอกเกรงใจเวลาจะทำอะไร

"ไอ้พี่แสงไม่ตอบข้อความอีกแล้วอะ" พี่สาปน "เป็นหัวหน้าประจำอะไร หักไปสามชั่วโมงแล้วนะ จะเอาใหม่เนี่ยงาน"

พีณีนตอบ "ลองโทรไปหรือยัง"

"โทรแล้วไม่รับ พี่มันดิสต์แตกอยู่เหรอะ"

"แล้วเจย์อะ"

"มันลา วันนี้ไม่ทำงาน"

"ฉันไปหาพี่มันที่คอนโดฯ ใหม่"

"ไม่!" พี่สาปฏิเสธอย่างจริงจัง "ห้องพี่มันเหมือนอะไรก็ไม่รู้ ต้องแหวกเดิน ไม่อยากไปแล้วอะ แล้วยานก็เยอะมากด้วย เอ้อ"

"ให้ไอ้พี่นั่นไปแทน"

"อัญไปให้ใหม่ครับพี่" อัญชันยกมือสุดแขน

พี่สาตาเป็นประกายราวกับได้รับรางวัลจากพระเจ้า "จริงเหรอ"

"ครับ! ตั้งแต่ทำงานมายังไม่เคยเจอพี่แสงเลย ผมอยากเจอครับ"

"อัญชัน แต่งานที่พี่ให้ทำเอาเย็นนี้ไม่ใช่เหรอ ถ้าไปหาพี่แสงจะทำทันไหม"

พี่ณิณาเอ่ยเสียงอ่อยก่อนจะหันมามองเด็กใหม่ในทีมอย่างกานต์รัก

...เออ รู้สึกเหมือนจะได้กลายเป็นคนนั้นเลย

คนที่เป็นตัวแทนไปหาหัวหน้าที่ห้อง

"น้องกานต์ไปแทนริสาได้ไหม งานที่กานต์ส่งมาเมื่อตอนสายดีมากเลย ไม่ต้องแก้เลยอะ ตอนนี่เพิ่งเริ่มงานใหม่ด้วย น่าจะพอมีเวลา" พี่ณิณากะพริบตาปริบๆ ส่วนพี่สายกมือขึ้นมาประสานกลางอกอ้อนวอน

"อ้อ น้องกานต์สุดหล่อน่ารักของพี่ ไปแทนหน่อยนะคะ เดี่ยวพี่ส่งรายละเอียดที่อยากถามพี่แสงไปให้ แล้วก็ส่งโลกทัศน์ให้ด้วย"

"ให้ผมไปเป็นเพื่อนกานต์ได้ไหมครับ" อัญชันสบตากับพี่ๆ ป้างป้าง

พี่ณิณายิ้มพึมพำ "ไปนะไปได้ แต่ถ้างานเสร็จไม่ทันพี่ไม่รู้ด้วยนะ อย่างไอ้พี่นั่นเนี่ยถึงจะเจตดีมาก เป็นแฟนน้องอัญด้วย แต่ถ้างานเสร็จไม่ทันตามกำหนดเดี๋ยวได้มีปัสสาวะทงงานออกอาละวาด น้องอัญรู้ข้อนี้ดีไหมคะ"

อัญชันกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่

"...ครับ"

สรุปแล้ว...คนที่อยากจะเจอกับพี่แสงมากที่สุดนั้นไม่ได้เจอ ส่วนคนที่ไม่อยากออกจากห้องแอร์อย่างเขากลับต้องไปเจอกับรุ่นพี่ที่ตนไม่รู้จัก แล้วก็ไม่ได้อยากรู้จักสักเท่าไร

แถมที่ฟังมาจากพี่ริสา ห้องของพี่แสงต้องแหวกเดินด้วย
อดจินตนาการไม่ได้เลยว่าต้องสกปรก...

ตัวอักษร

CHAPTER 2

หรือว่าจะเป็นอีกขอบเขตงานที่กานตรักต้องทำ

ประสานงานกับพี่แสง

ตอนนี้เขามาอยู่ที่หน้าห้องของหัวหน้าทีมปริศนาแล้ว ก่อนออกมาจากออฟฟิศเจอกับเพื่อน อีกคนถามเขาว่าจะไปไหน อุตส่าห์ซื้อน้ำหวานมาฝาก เขาบอกว่าต้องไปหาพี่แสงแทนพี่ริสา เพื่อนหัวเราะแล้วบอกว่า

'ได้คนทำหน้าที่ประสานงานกับไอ้แสงแล้วหรอ น้องริสาบ่นไม่ไหว ไม่อยากไปหาไอ้แสงเลย เหนื่อยเกินไป ฮ่าๆ'

...

'ถ้าเพื่อนพี่มันดีสุดแต่ก็ไปบ้าง อย่าไปถือสามันเลยนะ อะ เอน้ำหวานไปกินก่อน ป้องกันอาการหัวร้อน'

เพื่อนบอกก่อนยื่นน้ำหวานให้หนึ่งแก้ว เขาดูตไปครึ่งแก้วระหว่างนั่งจิบมอเตอรืซ์มาถึงที่นี้

คอนโดฯ ของพี่แสงอยู่ไม่ไกลจากตึกของบริษัทมากนัก ระยะทางพอๆ กับไปคอนโดฯ ของกานตรัก เพียงแค่อยู่กันคนละด้านเท่านั้น

ก่อนมาที่นี้พี่ริสายื่นบัตรสแกนเข้าออกคอนโดฯ ให้เสร็จสรรพ เขาจึงมายืนอยู่หน้าห้องของพี่แสงได้โดยไม่ต้องลำบากอะไร

กานตรักตัดสินใจเคาะประตูไปสามหน ไร้เสียงตอบรับ เขากดโทรออกไปยังเบอร์ที่ได้มา ไร้คนรับสาย สุดท้ายถึงตัดสินใจทักไลน์ส่วนตัวของพี่แสง

*กานต์รัก สวัสดิ์ศรีครับ ผมชื่อกานต์รักนะครับ เรียกกานต์เฉยๆ ก็ได้
ผมมาหาพี่แทนพี่ริสาคุยเรื่องงานครับ เห็นพี่ไม่ตอบ คนในที่นี้เป็นห่วงกันมาก
เลย*

แน่นอนว่าไร้ข้อความตอบกลับเช่นเดิม ปกติแล้วถ้าคนเราไม่ตอบข้อความ
ใครเลยนี่มันเรื่องใหญ่ใหม่นะ สำหรับกานต์รักเป็นเรื่องใหญ่ เพราะเขาจะไม่มีทางรู้
เลยว่าอีกฝ่ายเป็นอย่างไรบ้าง มีเรื่องอะไรหรือเปล่า หรือไม่ก็อาจจะประสบอุบัติเหตุ
คิดได้หลายแง่มุมมาก แต่เท่าที่สังเกตจากปฏิกิริยาของพี่ริสา พี่ณิศา และพี่น
สามคนนี้ดูไม่แปลกใจเลยที่พี่แสงไม่ตอบ แสดงว่ามันคงเป็นเรื่องปกติ

ทว่าอย่างไรมันก็ไม่ปกติสำหรับกานต์รักอยู่ดี

เขาตัดสินใจหยิบกุญแจห้องขึ้นมา พี่ริสาบอกว่าถ้าพี่แสงไม่เปิดประตู
ให้ไขกุญแจเข้าไปได้เลย เจ้าตัวไม่ว่า

เมื่อประตูถูกเปิดออก สิ่งแรกที่กานต์รักเห็นคือกล่องพัสดุกับกระสอบใส่
อะไรสักอย่างถูกวางเอาไว้ด้านใน คิดว่าน่าจะเป็นพวกเสื้อผ้าไม่กี่ชิ้นสิ้อ เป็น
ของจำพวกไม่เน่าไม่เสีย เพราะดูเหมือนมันน่าจะถูกรองเอาไว้สักพักใหญ่แล้ว
สังเกตจากฝุ่นที่เกาะบางๆ

"กานต์ขอเข้าไปนะครับ"

ต้องแทรกตัวและแหวกเดินอย่างพี่ริสาบอกจริงๆ ด้วย เขาถอด
รองเท้าผ้าใบเอาไว้ตรงที่วางรองเท้า พบรองเท้าแตะสี่เหลี่ยมอันที่ค่อนข้างคุ้นตา
เล็กน้อย คงเคยเห็นคนอื่นใส่หรือไม่ก็จากโฆษณาอะไรซักอย่างๆ กันมีรองเท้าผ้าใบ
กับรองเท้าบูตแบรนด์เนมราคาค่อนข้างสูง รู้เลยว่าพี่แสงน่าจะเป็นคนมีเงิน
พอสมควร

ราวกับเข้ามาในดินแดนพิศวงที่ไม่ปาน พอหลุดจากกองพัสดุก็นำเจอกับ
กองกล่องของเล่น มีเยอะจนไม่อยากจะนับว่ามีกี่กล่อง

"พี่แสงครับ พี่อยู่ตรงไหน ส่งเสียงหน่อยก็ได้ ผมจะได้ไปหาถูก"

"อ้อ"

"..."

"ริสาส่งมาเหรอ"

"ครับ"

"...ทำไมริสาไม่มาเอง แบบนี้ก็ไม่มีใครซื้อโอรีโอนมสดมาฝากอะดิ
อดของหวานเลย เหมือนน้ำตาลจะตก นี่หลับเพ็งตื่น วิงเวียนศีรษะคล้ายจะ
เป็นลม"

"..."

น้ำเสียงของพี่แสงค่อนข้างทุ้มและอู้อี้ ไม่รู้เลยว่าตอนนี้พี่เขากำลังทำอะไร
อยู่ เพราะว่ากานตรักยังไม่หลุดออกจากกongsongของเล่นเลย!

"พี่แสงจะเป็นลมหรือครับ"

"อ้อ น้ำตาลตกแน่เลยอะ"

"...พี่เป็นเบาหวานหรือครับ มียาไหม กานตรักดิให้"

"ไม่เป็นเบาหวานก็น้ำตาลตกได้ไม่ใช่เหรอ"

"..."

ในที่สุดกานตรักก็เดินออกมาจากกongsongของเล่นท่วมหัวได้เสียที เขา
สะดุ้งอย่างแรงเมื่อเจอเข้ากับร่างมนุษย์ยุคหินผมเผ้ารุงรังและหนวดตกที่กำลัง
นอนแผ่อยู่บนพื้น ถ้าพี่แสงไม่กระดิกเท้าอยู่ สาบานเลยว่าเขาคงได้แหกปาก
ตะโกนไปแล้วเพราะนี่คือร่างไร้วิญญาณของเจ้าของห้อง

"พี่แสง...เป็นอะไรหรือเปล่าครับ"

"เป็นคนที่หิว"

"..."

"หิวข้าว"

"...กานตรักไปซื้ออะไรให้ไหมครับ"

จะให้นั่งค้ำหัวคนที่นอนบนพื้นมันก็ออกจะไร้มารยาทไปหน่อย เขาจึงมา
นั่งพับเพียบใกล้ๆ กับพี่แสง ดวงตาของอีกฝ่ายดูเหนื่อยล้า ท่าทางจะทำงานหนัก
ดูจากสภาพที่เห็นกับมุมที่คอมพิวเตอร์ตั้งอยู่ บนโต๊ะมีแก้วน้ำใช้แล้วอยู่หลายใบ
ไม่ว่าคุณคนนี้อาจทำงานมาทั้งคืนแล้วก็ได้

"ซื้อกานตรักใช้ไหม"

"ครับ ชื่อกานต์รัก เรียกกานต์เฉยๆ ก็ได้"

"กานต์เฉยๆ"

"..."

"มีอาหารเวฟในตู้เย็นครับ แต่ไม่มีแรง"

"...เดี๋ยวกานต์ทำให้ครับ พี่แสงลุกขึ้นมานอนบนโซฟาดีๆ ก่อนไหมครับ นอนบนพื้นน่าจะปวดหลัง"

"อ้อ...ก็ปวดหลังจริงๆ นั่นแหละ"

"..."

ว่าแล้วไอ้คนที่ทำตัวเหมือนหมดแรงเมื่อครู่ก็ลุกพรวด กระโดดขึ้นไปนอนบนโซฟาตามที่เขابอกอย่างว่าง่ายและกลับมาทำเหมือนไม่มีแรงอีกครั้ง

กานต์รักลอบถอนหายใจ เขาเดินไปทางโซนครู เปิดตู้เย็นที่ข้างในมีแต่กล่องอาหารเวฟ มีน้ำเปล่ากับเบียร์อยู่อีกนิดหน่อย

"..."

แล้วก็มีรีโมตแอร์ด้วย

มาได้ไงวะ

เขาหยิบกล่องอาหารกับสิ่งที่ไม่ควรอยู่ในนี้ออกมาพร้อมกัน จัดการเวฟอาหาร เดินเอารีโมตไปเก็บตรงที่มันควรจะอยู่ จากนั้นถึงเดินไปหาเจ้าของห้อง พี่แสงหลับตาอยู่

อย่าบอกนะว่านอนให้ดูแบบนี้เลย

กานต์ขอโทษอีกฝ่ายในใจที่ต้องออกปากเรียกให้ตื่นขึ้นมาคุยกันก่อนงานจะได้จบๆ ไปไม่ค้างคา

"พี่แสงครับ"

"...ครับ กานต์เฉยๆ"

"..."

"เหมือนได้กลิ่นอาหารเลย"

"กานต์เวฟอาหารให้พี่แล้วครับ รออีกหน่อยน่าจะได้กินพอดี แต่ตอนนี้พี่ตื่นมาคุยกันก่อนได้ไหม"

"อ้อ ได้ครับ"

"..."

"ต่อไปกานต์เฉยๆ จะมาแทนริสาใช่ไหม"

"ไม่ทุกครั้งครับ อาจจะสลับกันมา...กานต์ขอเข้าเรื่องงานเลยนะ" เขายกมือแพดออกมาจากกระเป๋า เดินเข้าไปใกล้ๆ ยื่นมันให้กับพี่แสง ชายหนุ่มรับมันไปพร้อมกับขยับกายเว้นที่นั่งให้กับกานต์ เขานั่งลงในระยะที่ไม่ใกล้และไม่ห่างจนเกินไป พี่แสงเกิดเห็นว่าเสื้อที่อีกฝ่ายใส่อยู่นั้นขาด...มีส่วนที่ถูกเย็บปะอย่างเห็นได้ชัดด้วย

พี่แสงไม่มีเสื้อผ้าใส่หรือยังงั้นนะ

กานต์รัยยันตัวครุ่นคิด

"ริสาทำงานได้อยู่แล้ว จริงๆ ริสาไม่ต้องถามพี่ก็ได้ครับ ยังไงก็ผ่านส่งให้มันต่อได้เลย" พี่แสงว่าด้วยน้ำเสียงจริงจัง ดวงตาคู่คมดูเป็นงานเป็นการ ผิดกับเมื่อครู่อย่างสิ้นเชิง "แต่ลืมไปว่าเราเป็นหัวหน้านี่หว่า ริสาต้องส่งรายละเอียดให้ดู อืม ถูกแล้วแหละ"

"..."

"รอบคอบจริงๆ"

พี่แสงพยักหน้าให้กับตัวเอง แล่นจะภาคภูมิใจที่เกิดจาได้ขึ้นมาว่าตัวเองเป็นหัวหน้าทีม...กานต์รัยหรือตามอง ไม่ค่อยเข้าใจสักเท่าไรว่าตอนนี้ตนเองกำลังเผชิญหน้าอยู่กับคนประเภทไหน

แต่เขาจะพยายามเข้าใจแล้วกัน

ติ่ง!

อาหารเวฟเสร็จแล้ว กานต์มองพี่แสงที่กำลังตรวจงานอย่างจริงจัง ไม่แสดงอาการหรืออือว่าตนเองหิว เขาจึงเป็นฝ่ายลุกไปนำของเวฟมาวางไว้ให้บนโต๊ะพร้อมกับน้ำเปล่าหนึ่งขวด

"เดี๋ยวขอไปดูที่คอมพิวเตอร์ก่อนนะ อันนี้จอลึกไปหน่อย ไม่ถนัดอะ"

"พี่กินข้าวก่อนไหมครับ"

"..."

"เมื่อกี้พี่บอกว่าไม่มีแรง ผมกลัวพี่เป็นลม"

พี่แสงชะงักก่อนมองมาทางกานต์ช้าๆ เขาเอียงคอสงสัยว่าทำไม คุณหัวหน้าคนนี้ต้องทำสายตาขบขี้ไส้ด้วย แค่บอกให้กินข้าวเองนะ...

"กานต์เฉยๆ ใจดี...ถ้าเป็นริสาคงไว้วายไปแล้ว บอกให้ดูงานก่อน อย่ามัวแต่นอนกับกินข้าว แล้วก็ปั่นยาวเลย"

"..."

"งั้นขอกินข้าวก่อนนะ กานต์เฉยๆ กินไหมครับ"

"ไม่ครับ พี่แสงกินเลย เดี่ยวกานต์รอ"

"อ้อ งั้นรอรอตรงไหนก็ได้ ถ้ากินเสร็จเดี๋ยวบอก"

"...ครับ"

คิดว่าการนั่งใกล้เกินไปคงดูเหมือนไปเร่งคนกินข้าว เขาจึงตัดสินใจไปนั่งตรงเก้าอี้ใกล้ๆ กับโซนครัว ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาส่งข้อความหาเพื่อนที่

กานต์รัก มิ่ง

อัญชัน สแตนดี้บารอตั้งชาติที่แล้ว ฝอยมา พี่สาเป็นห่วงมึงมาก บอกว่ากลัวพี่แสงทำตัวแปลกๆ ใส เพราะพี่แสงแปลกเกินคน เหมือนพวกยุคหินอะ แล้วก็กวนตีนโคตรๆ มึงระวังไว้นะ

กานต์รัก ภาพี่เขาดูน่าสงสาร

อัญชัน ยังไง

กานต์รัก พี่เขาใส่เสื้อขาดๆ แล้วก็กินอาหารเวฟ

อัญชัน หยุดใจโอบอ้อมอารีก่อน พี่สาบอกว่าพี่แสงรวยโคตรๆ นะ ที่ทำงานอยู่ทุกวันนี้คือไอ้พ่นน้ำมันอันวอน มึงเอาฟิลเตอร์ส่งสารออกก่อน อย่ามองคนที่ภายนอก พี่มันแค่ขี้เกียจ (อันนี้พี่สาทักบอก)

กานต์รัก ภาพี่เขาจะซื้อของสดมาใส่ในตู้เย็นห้องพี่เขาหน่อย

อัญชัน อะ มันไม่ได้ฟังกละ

อัญชัน ฟิลเตอร์แรงเกิน อยากเจอพี่แสงเลยว่ะ ภาพี่จะไปกับมิ่ง

อยากเห็นกับตาเนื้อว่าพี่แสงนี่เขาเป็นได้ขนาดไหน

กานต์รัก ถ้าได้กินอาหารดีๆ หนอยน่าจะดีกว่านี้

อัญชัน มันคุยกับใครวะง

เขาไม่ได้ตอบเพื่อนอีกเพราะมัวแต่คิดเรื่องที่ตนเองอยากทำอยู่ในใจ กานต์รักเป็นคนจำพวกชอบช่วยเหลือ เห็นคนลำบากแล้วทนไม่ไหว ขอแค่ได้ช่วยสักนิดก็ยินดี อย่างน้อยให้คนเหล่านั้นได้รู้ว่าบนโลกใบนี้ยังมีคนใจดี โลกจะได้ไม่น่าอยู่ขึ้น

ผู้มาเยือนคิดเอาไว้เสร็จสรรพ...

'พี่อยากให้มีชื่อของสดมาไว้ในตู้เย็นให้ไหมครับ'

'อ้อ ไม่เป็นไร ไม่ต้องหรอกครับ'

'อ่า ครับ'

นี่เป็นบทสนทนาระหว่างกานต์รักกับรุ่นพี่ผู้มีหน้าที่เป็นหัวหน้าทีม เขาไม่ได้พูดอะไรไปมากกว่านั้น ไม่ได้ยึดเยียดอะไรด้วย เพราะไม่อยากให้ฝ่ายรับความหวังดีนี้อึดอัด หากเจ้าตัวบอกว่าไม่ก็คือไม่

เขาอยู่คุยงานในห้องนั้นเกือบสองชั่วโมง ผ่านไปราบรื่นอย่างไม่น่าเชื่อ ไม่เหมือนที่พี่สาวบนเอาไว้เลย...แต่พอมาคิดดีๆ อีกทีบางอย่างในตัวพี่แสง ที่แสดงออกมาก็ค่อนข้างกวนตีนอยู่เหมือนกัน

"เมื่อวันก่อนน้องขอคุณน้องกานต์มากเลยนำไปแทน" พี่สาววางน้ำผลไม้บนโต๊ะไว้บนโต๊ะ พี่สาวคนนี้ซื้อน้ำมาขอบคุณเขาทุกวัน ทำเหมือนกับบุญคุณนี้ไม่มีวันจบสิ้น "แต่คงไม่ให้น้องกานต์ไปแล้วล่ะ พี่รู้สึกผิดเลย ไม่รู้มาก่อนว่าน้องกานต์แพ้ฝุ่น"

เขามองยาแก้แพ้ที่ตนวางไว้บนโต๊ะ มองรอยฝุ่นจางๆ บนแขนของตนเอง กานต์รักรู้ตัวว่าตนเองค่อนข้างที่จะไม่ถูกกับสถานที่ที่มีฝุ่นเยอะๆ แต่เขาคิดว่าสิ่งนี้ก็ไม่ได้สร้างความลำบากอะไร เขายังใช้ชีวิตได้อย่างปกติ แล้วมันก็ได้แพ้บ่อยๆ ด้วย

"พีรสาไม่โทษตัวเองนะครับ จริงๆ ช่วงนี้ผมค่อนข้างนอนดึกเพราะต้องจัดการอะไรหลายๆ อย่าง ร่างกายเลยอาจจะกำลังประท้วงอยู่ก็ได้ ไม่เป็นไรเลยครับ นิดเดียวเอง กินยากี่หายแล้ว"

"แต่ห้องไอพีแสงก็ฉุนเยอะจริงๆ นั่นแหละ ฮึม! ถ้าคราวหน้าไปต้องบ่นสักหน่อย อย่างน้อยจ้างแม่บ้านมาดูดฝุ่นหน่อยก็ยังดี หวังจิงเลยไอ้ของเล่นอะยังไม่ได้แกะแท้อะ มันไม่บอบสลายเพราะมีแม่บ้านเข้าไปหรรอก!" พีรสาบ่นยาวเหยียด

กานตรักหัวเราะแห้งพลางใช้มือลูบตรงผิวงวงที่คันเล็กน้อย

ใครจะไปคิดล่ะว่าอาการแพ้ฝุ่นของกานตรักจะกำเริบหลังจากกลับมาจากห้องของพีแสง มันไม่ได้แพ้รุนแรง แค่สร้างความรำคาญจนต้องไปหาหมอเพื่อรับยามากินเท่านั้น

"กูสับมาละ" อัญชันกลับมาหนึ่งที่โต๊ะของตนพร้อมกับส่งสายตามีเลศนัยกลับมา เมื่อครูเพื่อนของเขายกมือจะลุกไปเข้าห้องน้ำ แต่คิดว่าคงไม่ได้เข้าห้องน้ำอย่างเดียว... น่าจะไปหาพินด้วย

"สับอะไรอีกอะ"

"เรื่องพีแสงไง"

"พีแสงทำไม"

"อ๊อ้ย ไอ้กานตรัก ทำไมมึงไม่ชี้เสื้อเหมือนกุเลยอะ นอยดินะที่เพื่อนตื่นตื่นได้ไม่ถึงครึ่งที่กุตื่นตื่นเลย"

"ก็ไม่ได้อยากรู้อะไรขนาดนั้น"

"ถึงมึงจะไม่อยากรู้ แต่กูจะเล่า"

ถ้ากานตรักได้ชื่อว่าเป็นตัวท็อป สมบัติของคณะ พีแสงก็ได้ชื่อว่าเป็นตัวซีเคร็ต แร่ไอเทม กล่องแพนโดรา หาดำเจอน่ายาก ซึ่งที่มาของฉายานี้ไม่ได้ซับซ้อน มันเป็นเพราะไม่ค่อยมีใครรู้จักพีแสงนอกจากเพื่อนๆ รุ่นเดียวกันนั่งในสายรหัส แล้วก็มีรุ่นพี่ที่สูงๆ ที่รู้จักอยู่บ้าง เพราะตอนปีหนึ่งพีแสงยังเข้าร่วมกิจกรรมสานสัมพันธ์ในองค์พีในคณะอยู่ แต่พอปีสองขึ้นไปพีแสงก็เริ่มทำตัวเป็นแร่ไอเทม ตัวซีเคร็ต กล่องแพนโดราตามชื่อฉายา นั่นคือหายตัววับ ถ้าใครเจอ

ก็เหมือนได้พบกล่องแพนโดราที่สูญหาย เมื่อได้พูดคุยกับของหายาก ลือกัน
เป็นตูเป็นตะไปเรื่องว่าคุณอาจพบกับความโชคร้ายหรือโชคดียิ่งแล้วแต่โชคชะตา
จะนำพา แถมไถ่กล่องแพนโดราที่ว่ามันดันเป็นกล่องแพนโดราเวอร์ชันทีเคริต
เจอยากยิ่งกว่ากล่องแพนโดราทั่วไปเสียอีก...

"จะหายตัวได้ไง พี่เขาจะไม่มาเรียนบ้างเหรอ"

"มาเรียนดิ แต่ไม่ค่อยมีใครสนใจพี่เขามั้ง นอกจากเพื่อนๆ รุ่นเดียวกัน
เองอะ มึงก็รู้ว่าคณะเรามันมีแต่คนเด่นๆ เต็มไปหมด เป็นดาราเป็นไอดอลกัน
ตั้งแต่มัธยม โดยเฉพาะรุ่นพี่ที่แสงกับเพื่อนนี่แบบ ดาราบ้างล่ะ ไอดอลบ้างล่ะ
นักร้องยังมี แค่ว่ามาหาพี่กันบ้างไปครั้งรุ่นแล้วมั้ง ฟังแล้วไม่แปลกใจนะ พี่เขา
คงจะโดนแสงสว่างของเพื่อนๆ กลบไปหมด ออราจัดกันเกือบทุกคนขนาดนั้น"

"แต่พี่ที่แสงก็ไม่ได้แย่นะ"

"..."

"ถึงจะไม่รู้ว่าคุณตอนตัดสินใจมาเป็นยังไง แต่คิดว่าทุกคน
มีส่วนที่ดีในแบบของตัวเอง แล้วก็มีแสงในตัวเองด้วย มึงอย่าพูดถึงพี่เขา
ในแง่ไม่ดีเลย พอถึงเวลาทำงานพี่เขาเก่งมาก ถึงจะแอบกวนต๊นไปหน่อยก็เถอะ"

อัษฎันสลด "ดูบอกตามที่เพื่อนมันพูดมาอะ"

"เพื่อนนินทาเพื่อนนะ ภูฟองพี่แสงดีไหม"

"ฟองเลย แล้วก็พาภูไปเจอพี่แสงด้วยดิ อยากเห็น"

"เอาไว้ถ้าภูได้ไปอีกนะนะ" พี่ริสาคงไม่อยากจะให้เขาไปแล้วล่ะมั้ง
อาการแพ้ฝุ่นกำเริบขนาดนี้ พี่สาวในทีมรู้สึกผิดจนเลี้ยงน้ำชามาสวมวัน
ยังไม่เลิก และดูท่าทางจะเลี้ยงต่อจนกว่าผิวของเขาจะหายแดงด้วย...

อย่างที่รู้ บริษัทนี้ไม่ได้บังคับให้ทำงานอยู่แต่กับออฟฟิศ งานของกานตรัก
เสร็จตามเป้าหมายที่ตนวางแผนไว้ในแต่ละวันแล้ว เขาจึงนั่งรออัษฎันทำงาน
ส่วนของตัวเองให้เสร็จ ระหว่างนั้นสายตากก็เหลือบไปเห็นพี่ฟู อีกฝ่ายมองกันอยู่
ก่อนแล้ว พอได้สบตากันพี่ฟูก็รีบหันหนีอย่างรวดเร็วราวกับกลัวถูกจับได้

จับได้แล้ว...แต่กานตรักไม่คิดจะทำอะไร

มองก็มองไป ขอแค่อย่ามาสร้างความยุ่งยากเป็นพอ

เมื่ออัญชันทำงานเสร็จเราก็พากันไปกินอาหารญี่ปุ่นในห้างสรรพสินค้า โดยมีเพื่อนมานั่งกินด้วยกัน

"สองคนกินกันเต็มที่เลยนะ พี่เลี้ยงเอง"

"โห ป้าไม่ไหว" อัญชันแซว

"ถ้าไม่ทำตัวป้า เดียวเลี้ยงอัญไม่ไหว"

"ขนาดนั้นเลย?"

"ครับ มันขนาดนั้นนั่นแหละ"

กานตรีกกลกตกตา ตอนแรกนึกว่าจะมากันแค่สองคน เอาเขามาเป็น ส่วนเกินทำไมล่ะเนี่ย

"เออ กานต์ พี่มีอะไรอยากถาม"

"อะไรครับ"

"พอดีมีคนอยากรู้ว่ากานต์มีแฟนหรือยัง ถ้าขอจีบจะว่าอะไรไหม ถ้าไม่สะดวกบอกได้"

"ใครหะครับ ทำไมไม่มาถามเอง"

"ไม่กล้า"

"คนในออฟฟิศหะครับ"

"ก็ประมาณนั้น รุ่นพี่ของพี่เอง"

เขาเอียงคอ "บอกชื่อมาเลยครับ กานต์สัญญาว่าจะปิดเป็นความลับไม่ให้ เจ้าตัวรู้แน่นอน"

เพื่อนทำท่าทางอึกอักเล็กน้อย สูดหายใจรดท้องตากลมโตจ้องเขม็งของ กานตรีกไม่ไหว จึงถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่แล้วบอก

"พี่ดวงนะ"

"..."

"มาบอกพี่ว่าจริงๆ แล้วเล็งเราตั้งแต่สมัยเรียน แต่ตอนนั้นกานต์มีแฟนเลย ไม่ได้เข้าไปยุ่งอะไร เขามาถามพี่ว่าตอนนี้เราโสดไหม เห็นดูท่าทางจะไม่มีใคร"

เขารู้จักพี่ดวง อีกฝ่ายเป็นรุ่นพี่ที่เขาคิดว่าหล่อมากและรวยมากด้วยเช่นกัน ปัจจุบันเป็นนักธุรกิจร้านเครื่องดีมีชาไปมุกแฟรนไชส์ มีมากกว่าห้าสิบสาขา

ทั่วประเทศ แต่เขาไม่อีกจะเห็นอีกฝ่ายในออฟฟิศเลยแฮะ

ฟีนรีบอธิบายเพิ่ม "เอ่อ อย่างที่รู้กัน พี่ดวงเป็นพี่รหัสพี่ เคยให้ยืมเงิน เจ็ดหลักมาเปิดบริษัท ปัจจุบันพี่คืนหมดแล้วนะ วันก่อนเจ้าตัวแฉะเข้ามาหา เพราะอยากจะมาปรึกษาเรื่องการบริหารช่องทางโซเชียลนะ เลยเห็นกานต์ที่โต๊ะเท่านี้เลย เอาเข้าจริงก็เหมือนเป็นคนของออฟฟิศไปโดยปริยายเพราะเรื่องให้ยืมเงินนี่แหละ"

"บอกพี่เขาไปได้เลยครับว่าผมมีคนคุยแล้ว"

"..."

"..."

ทั้งอัญชันทั้งนนทรีเบิกตากว้าง ดวงตาแทบถลนออกมาจากเบ้า กานต์รัยักไหล่ก่อนหันมาสนใจอาหารตรงหน้าแทน

"หยุดเลยไอ้กานต์ มึงไปมีคนคุยตอนไหน"

"ก็ตั้งแต่เข้ามาทำงาน"

"มันเป็นใคร!!" ทั้งสองประสานเสียงดังลั่นร้าน เขาอายุจนอยากจะเดินหนี ไอ้คุณ้ะมัด แต่ไปไหนไม่ได้เพราะอัญชันรีบลุกมานั่งปิดกั้นทางออกแล้วรีบร้อย

"จะคุยกับใครต้องรายงานทุกอย่างเลยเหรออ โตขนาดนี้แล้ว"

"เออสิ มึงยังโดนหลอกง่าย ๆ อยู่"

กานต์รัยักเบ้าหน้า "ก็ไม่ขนาดนั้นใหม่"

"ไม่มันมึงจะโดนไอ้พี่ฟูหลอกเหรออ ไหนจะแฟนเก่าของมึงอีกอะ ชอบมาหลอกมึงตลอด แล้วมึงก็เชื่อทุกครั้ง! ไอ้คนใหม่นี้มันก็ไม่น่าไว้วางใจหรอก กูขอสแกนด่วน! บอกมา!"

"กูอยากให้ความสัมพันธ์มันมีแต่ความเชื่อใจใจ ฟูดอะไรมา ขอเลือกเชื่อ ก่อนดีกว่า แต่ถ้าทำให้เชื่อแล้วมาหักหลังกูก็ไม่เก็บไว้ใหม่"

"รู้ แค่เป็นห่วง บอกมาได้ยังว่าใคร"

"ไม่บอก"

"..."

"..."

"ไม่ใช่คนกันเองหรอก ถ้ามันใจแล้วจะมากลั่นกัน ขอลองคุยเองก่อน"
กานต์รักัดตบ ฐึ่หรือกว่าเพื่อนเป็นห่วงมาก เพราะเขาเป็นคนจำพวกเลือกเชื้อใน
คำพูดของคู่สนทนามากกว่ามานั่งระแวง นั่นจึงทำให้คนที่ไม่จริงใจต่อกันนั้น
ถูกดีดออกไปทันทีหากกานต์รู้ว่าคำพูดนั้นไม่เป็นความจริง แต่กว่าจะรู้ว่าอีกฝ่าย
หลอกกันกานต์ก็ถลาลึกไปเยอะแล้ว

ทว่าเขาเลือกเสียใจเกือบตายทีเดียว ดีกว่าเสียเวลาทนคบกันต่อ

"พี่ตวงกูมาไม่ทันอีกละ"

"กานต์ขอบคุณทีละคนนะครับ ไม่ขอบคุณช้อน"

"ครับ เดี่ยวจะแจ้งให้อัฒิตวงทราบในทันที ไม่ต้องห่วง"

"อย่ากรู้จะ อย่างน้อยขอดูรูปหน่อยก็ยังดี" อัฒันแบมือขอพร้อมกับ
กะพริบตาปริบๆ

เขาส่ายหน้า ปฏิเสธอย่างชัดเจน "ไม่ อยากให้ความเป็นส่วนตัวกับเขา"

"..."

ตามนั้นเลย...

พินกับอัฒันไม่ได้เข้าชื้อต่อเพราะกานต์ไม่พูด ทั้งสองจึงชวนคุยเรื่องอื่น
กระทั่งมืออาหารจบลง เราแยกย้ายกันกลับ เมื่อมาถึงห้องอันแสนสงบเขาก็
รีบไปอาบนํ้าก่อนมาตอบข้อความของใครบางคนทีส่งมาตั้งแต่หัวโมงก่อน

PKS ทำงานเหนื่อยไหมครับ

KR เหนื่อยครับ

PKS ผมก็เหนื่อย อยากรวบโดยไม่ต้องทำงาน

KR มีแบบนั้นด้วยหรอครับ

PKS ถ้าคุณอยากรวบแบบนี้ ผมว่าผมเลี้ยงคุณได้นะ

KR ไม่หลงกลหรอกครับ

PKS คุณจับได้แล้วหรอว่าผมหยอด

KR ครับ ผมไม่อ่อนแอเนะ

PKS ยอมแพ้ครับ

PKS เล่นเกมกับผมใหม่

KR ได้ครับ

อ้อ สาเหตุการนอนดีของกานต์รัก

เขาเล่นเกมกับคนคุยในแอปพลิเคชั่นหาคู่ กว่าเกมหนึ่งจะจบก็มากกว่า
ยี่สิบนาที และเราเล่นมากกว่าสองเกม

มันสนุกดี

สนุกจนไม่อยากนอนเลย

CHAPTER 3

"น้องกานตรักขา หนูยังไม่ลืมพี่ไปไหนหลูก"

"ผมจะลืมพี่โดนัทได้ไงล่ะครับ"

"แหม นี่กว่าจะลืมพี่ไปซะแล้ว ก่อนหน้านี้น้องกานตรักบอกพี่ว่าอยากขอเวลาทำโปรเจกต์เรียนจบก่อนเลยจำเป็นต้องรับงาน ไอ้จิ๋นหูกี่ไม่ค่อยได้อัพเดทอะไรงานคงหนักน่าดูเลย แต่ผ่านมาได้แล้ว พี่ยินดีกับการเรียนจบของหนูด้วยนะคะ"

"ขอบคุณครับพี่โดนัท"

"แต่ตอนนี้ว่างแล้วไอ้หม่หนู มีคนติดต่อพี่เข้ามาประมาณหนึ่งเลยสนใจไหมคะ มีทั้งงานถ่ายแบบ รีวิวสินค้า แล้วที่เด็ดมากๆ คืองานแสดง อันนี้ต้องลองไปแคสต์ก่อนน้ำ ไม่คอนเฟิร์มคะว่าจะได้เล่นเลยไหม แต่ระดับน้องกานตรักแล้วยังไงก็ผ่านแน่นอน~"

กานตรักฟังแล้วเงียบไปครู่หนึ่ง ตอนสมัยเรียนอยู่ปีสองเขาลองรับงานถ่ายแบบเสื้อผ้าของรุ่นพี่สาขาแฟชั่นดีไซน์ พอมีรูปเหล่านั้นโพสต์ลงโซเชียล ผู้คนก็ให้ความสนใจเขาประมาณหนึ่ง เขาจึงทำงานแนวนี้มาเรื่อยๆ กระทั่งพอจะมีชื่อเสียงอยู่เล็กน้อย จนตอนนี้อดฟอลโลว์ไอ้จิ๋นหูกี่ที่หนีไปหลายๆ เกือบทะลุแสน

ทำงานแล้วได้เงินมันก็ดีอยู่หรอก

แต่พอช่วงที่ต้องทำโปรเจกต์จบกานตรักได้ห่างหายจากการรับงานไป ทำให้เขาได้กลับมาอยู่กับตัวเองอีกครั้ง แล้วพบว่าช่วงเวลาที่ไม่ต้องุ่นวายอะไร

กับใครนั้นเขารู้สึกเหมือนได้รับการชำระล้าง เห็นอย่างน้อยลง และมีความสุขมากขึ้น

อัญชันบอกว่าเขามีบางอย่างเปลี่ยนไปตั้งแต่เลิกกับแฟนคนล่าสุด กานต์รักอยากบอกว่าไม่ใช่เสียทีเดียว สังคมรอบข้าง บรรยากาครอบตัว ผู้คนรอบกายต่างหากที่หล่อหลอมให้เขาค่อยๆ เปลี่ยนไปที่ละนิดโดยไม่ทันได้ตั้งตัว

รู้ตัวอีกทีกานต์รักก็ค่อนข้างเหนื่อยกับการทำงานที่ต้องคอยพบเจอผู้คนมากมายหลายตา เหนื่อยกับการที่จะต้องบั่นหน้ายิ้มแยมสดใส่ทุกวินาที บางทีคนเราคงไม่ได้ต้องการอะไรมากนักหรอก

แค่ได้กินของอร่อย ได้นอนหลับเต็มอิ่มก็พอ

"ช่วงนี้กานต์ไม่ค่อยสนใจงานแสดงเลยครับพีโดนัท แต่ถ้างานอย่างอื่นพอจะทำไหว กานต์ทำงานประจำกับรุ่นพี่ที่คณะครับ ไม่อยากให้กระทบเท่าไร"

"น้องกานต์เหนื่อยหरोคะลูก อยากพักเยอะกว่านี้ไหม พี่มาคาดคั้นเราเกินไปหรือเปล่า มีอะไรนัดกินข้าวคุยกันได้นะคะ" พีโดนัทหว่านมาเซ็ดใหญ่

กานต์รักสายหน้าแม้ว่าอีกฝ่ายจะไม่เห็น เพราะเราสนิทกันผ่านโทรศัพท์

"กานต์แค่ไม่อยากให้มากระทบงานประจำจริงๆ ครับ"

"ถ้าน้องกานต์ว่าอย่างนั้นพี่ก็เข้าใจค่ะ ถ้ายังงี้เดียวพี่ลองส่งรายละเอียดงานให้เราดู ถ้าสนใจงานไหนบอกพี่ได้เลยนะคะ ถ้ามีรายได้เสริมเข้ามานิดหน่อยน่าจะดีนะ น้องกานต์ของพี่จะได้มีเงินไปกินขนม"

"ถ้ามันๆ หน่อยๆ พอรับได้ครับ"

"โอเคค่ะ พี่ไม่รบกวนแล้วดีกว่า ตอนนี้น้องกานต์น่าจะทำงานอยู่ เอาไว้น้องกานต์ว่างวันไหนบอกพี่หน่อยนะ ไปกินข้าวกันค่ะ เหมือนไม่ได้เจอนานแล้ว"

กานต์รักหัวเราะออกมาเล็กน้อย "ได้ครับ เดียวกานต์นัดไปอีกที่ ขอขอบคุณพีโดนัทมากนะคะครับที่คอยเป็นธุระให้ตลอดเลย"

"ยินดีมากค่ะ"

เขาวางสายไปก่อนจะกลับมาทำงานตรงหน้าต่อ ตอนนั้นเขาได้รับมอบหมายงานชิ้นใหม่จากพี่ริสาแล้ว มีเวลาทำประมาณสองอาทิตย์ เมื่อเทียบกับปริมาณ

เนื่องงานคิดว่ามีเวลาค่อนข้างเหลือเพื่อที่จะรับงานจากพีโดन्हมาทำเพื่อเป็น รายได้เสริม

"เมื่อก็คุยกับใครวะ" อัญชันถามหลังจากกลับมา นั่งที่โต๊ะได้ไม่นาน

"พีโดन्ह"

"อ้อ พี่นทอะนะ เขาอยากให้มีไปถ่ายแบบหรอ"

"ก็ประมาณนั้น"

"แล้วมีรับปะ"

"ไม่แน่ใจ อยากดูรายละเอียดงานก่อน ถ้าไม่กระทบงานนี้ก็จะรับ"

"รับดิ อยากเห็นมีกลับไปทำงานอะไรแบบนั้นอะ"

"ทำงานนี้ก็ดีนะ สบายดี"

"อยู่กับเพื่อนคุยกันนะ รู้สึกหลังจากเรียนจบมีเปลี่ยนไป จากเอ็กซ์โทรเวิร์ต จ๋าๆ มาเป็นอินโทรเวิร์ตเลยอะ มีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า"

"อาจจะแคเหนื่อยมั้ง"

"อาการหมดไฟ เบิร์นเอาต์?"

"เพิ่งทำงานได้ไม่นานจะหมดไฟแล้วหรอ"

"ตั้งแต่ช่วงเรียนไง อย่าลืมนะว่าโปรเจกต์จบทำทุกคนเครียดกันแทบตาย ความโหดร้ายมันไม่เว้นให้มีเพราะว่าเป็นสมบัติคณะหรออะ"

"ไม่รู้เหมือนกัน"

"เอาไว้เดี๋ยวทบทวนไปทีละ"

"เออ วันไหนกันดมา"

"รับปากแล้วนะ?"

"เคยผิดสัญญาที่ไหน"

กานตรักษ์ชนหมดกับอัญชันเรียบร้อย เรื่องไปเกี่ยวกับเพื่อนเขาไม่เคยบิดเบี้ยว ก็ถ้าให้เลือกระหว่างการเรียน การทำงาน กับการเที่ยว ทุกคนเลือกไปเที่ยวพักผ่อน อยู่แล้ว

"โอ้แล้ว"

"..."

"กูซื้อไอรีโอปั่นมาฝาก"

เจ้าของห้องไม่ตอบ ทำเพียงยื่นมือมารับของหวานจากเพื่อนสนิท นนทรี ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ เดินนำของฝากเพิ่มเอเนอร์จีไปใส่มือไอ้คนขี้เกียจ ซึ่งนำหมั่นไส้จนต้องยื่นเท้าเอดว่าโดยไม่มีปี่มีขลุ่ย

"เป็นเหยียอะไรนั้ก"

"เหยียไร้อั้นน"

"เหยียไร้อะ"

"มึงนั่นแหละเหยีย"

"มึงนะเหยียที่สุดเลยไอ้แสง"

"ถ้าจะด่ากันเล่นๆ โยนมาก็พออะ ไม่ต้องเสนอน้ำมา รำคาญ" แสงว่าก่อนจะดูดไอรีโอปั่นเข้าปาก อร่อยสดชื่น เพิ่มกำลังวังชามากกว่าเครื่องดื่มชูกำลังเสียอีก

"มึงพูดกับคนที่ซื้อของกินมาฝากแบบนี้เหอะ"

"เป็นบุญคุณขนาดนั้นเลย? จั๊นทีหลังไม่ต้อง"

"น่าเตะจิบหาย"

"หาหาภูมิไร งานเก่าส่งหมดแล้วนะ งานใหม่กำลังจัดการ ถ้ามีอะไรไม่สำคัญมากถามน้องริสาก็ได้ น้องริสารู้เยอะกว่ากูอีก"

"ให้น้องเขาเป็นหัวหน้าแทนมึงเลยดีไหมล่ะ"

แสงตาเป็นประกาย "ได้เหอะ!"

"ไม่ได้!" นนทรีแทบจะตวาด

แสงไม่ได้ตกใจอะไร กลับทำตัวเหยียวไปกับเก้าอี้ทำงานเหมือนเป็นของเหลว โดนแบบนี้บ่อยจนชิน อาการขี้เกียจทำงานกับไอรีโอที่หมดไปแล้ว ครึ่งแก้วทำเอาหดหู่น้อย ชายหนุ่มผมเผ้ารุงรังหนวดเพิ่มวามันลงกับโต๊ะ ก่อนหมุนตัวไปมองเพื่อนของตัวเองที่กำลังล้มตัวลงนั่งบนโซฟาและดึงขึ้นมาแทบจะทันที

"เหยีย!"

"อย่าให้กูสอนได้ใหม่ ห้ามนั่งแรง เดี่ยวผู้กระจาย ค่อยๆ หย่อนกันลงนั่งเบาๆ เกร็งหน้าขาเอาไว้นิดๆ ขมิบก้นหน่อยๆ เหมือนกำลังทำท่าสควอตอะ"

"มึงได้จ้างแม่บ้านบ้างไหม"

"..."

"ทำไมไม่จ้าง"

"คนที่แล้วขโมยของเล่นกูไปขายต่อ น่าแค้นคือกูซื้อวีเซลล์มาแพงมาก มีตัวซีเคร็ตด้วย กูเลยตัดปัญหา เดี่ยวทำเอง ไม่เห็นจะยาก"

"งานบ้านมันไม่ยากหรอก แต่มึงจะทำใหม่ก่อน"

"..."

"คนไทยคนแรกแน่นอนที่ชี้แจงและไม่ทำเหยอะอะไรเลยขนาดนี้ กูปวดหัว" นนทรียกมือทั้งสองข้างมาขยำมตุ๋นตัวเอง ก่อนมีความทรงจำหนึ่งผุดขึ้นมาในหัว ชายหนุ่มพึมพำ "ไอ้โง่พวกนี้เน่เลยที่ทำน่องกานต์ผื่นขึ้นจนต้องไปหาหมอ"

"..."

"สาเหตุมาจากเพื่อนกูนี่เอง"

"อ้อ กานต์เฉยๆ อะหรอ"

"หยุดกวนตีนก่อน ทุกวันนี้ยังมีรอยแดงอยู่เลยมั้ง"

"ถึงว่าละ วิสามาเองตลอดเลย ปนเยอะยิ่งกว่าอะไร ใจดีสู้กานต์เฉยๆ ไม่ได้ นาย**ประกายแสง**ไม่ป्ली้ม"

"สงสัยอะไร"

"น่องกานต์เฉยๆ อะหรอ"

"กูสงสัยตัวเองที่มีเพื่อนแบบมึงนี่!"

ประกายแสงหัวเราะในลำคอ ทำเอานนทรีขยับอยากเอาเก้าอี้มาให้เก้าอี้มันล้มไปให้จบๆ แต่ยังทำหัน ชายหนุ่มเดินไปลากเก้าอี้จากโซนครีมานั่งแทน

เข้าเรื่องเลยดีกว่า ถ้ามีวแต่เถียงคาดว่ายังไงวันนี้น่าจะเถียงกันไม่จบ

"พอละไอ้เหี้ย กูขอเข้าเรื่องเลยแล้วกัน มึงจำเรื่องที่เรายุ่งกันตอนนั้นได้ปะ ตอนนั้นกูว่าเราต้องเริ่มลงมือทำกันได้ละ"

คนฟังยิ้ม "เออ เอาดี"